

בבית המשפט העליון

רע"א 7574/19

לפני :
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופטת י' וילנר

המבקש : אמנון סמרה

נ ג ד

המשיבים :
1. מגדל אחזקות נדל"ן בע"מ
2. פקיד שומה מפעלים גדולים

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו מיום 23.9.2019 בע"מ 27669-01-14 שניתנה על ידי כבוד השופט מ' אלטוביה

בשם המבקש : עו"ד פרופ' דוד גליקסברג

בשם המשיבה 1 : עו"ד שלמה אביעד זידר ; עו"ד הילה בן שבת

בשם המשיב 2 : עו"ד חן אבידוב

החלטה

השופט נ' סולברג :

1. המבקש, עו"ד אמנון סמרה (להלן: סמרה), מייצג את חברת אפריקה ישראל נכסים בע"מ (להלן: אפריקה ישראל) בערעור מס הכנסה שהגישה נגד המשיב 2, פקיד שומה למפעלים גדולים (להלן: פקיד השומה). הערעור תלוי ועומד לפני בית המשפט המחוזי (השופט מ' אלטוביה), ועניינו – החלטת פקיד השומה לחייב את אפריקה ישראל במס בגין דיבידנד שקיבלה מחברת קניון רמת אביב בע"מ (להלן: הקניון), בשנים 2007 ו-2009. על-פי הנטען, באותן שנים הוחזקו מניות הקניון על-ידי אפריקה ישראל, ועל-ידי המשיבה 1, מגדל אחזקות נדל"ן בע"מ (להלן: מגדל). בעניינה של מגדל נערכה שומת מס נפרדת, עליה הגישה מגדל ערעור, שנדון גם הוא לפני השופט אלטוביה. ערעור המס של מגדל הסתיים בהסכם פשרה בינה לבין פקיד השומה, אשר קיבל תוקף של פסק דין ביום 18.3.2019 (להלן: הסכם הפשרה).

2. בהתאם להוראת סעיף 154(ג) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: פקודת מס הכנסה), נדון ערעורה של מגדל בדלתיים סגורות, ומסמכי ההליך נותרו חסויים, לרבות פסק הדין שנתן תוקף להסכם הפשרה. בשלב מסוים נודע לאפריקה ישראל על אודות ההליך בעניינה של מגדל, או אז החלה לפעול לחשיפת מידע לגבי אותו הליך, אשר לשיטתה רלבנטי גם לעניינה-שלה. תחילה הגישה אפריקה ישראל, במסגרת ההליך בעניינה, בקשה להורות על זימון עד מטעמה של מגדל, שיעיד על שומת המס שערך פקיד השומה ביחס למגדל. דיון בבקשה התקיים ביום 30.5.2019, ובסופו החליט בית המשפט שלא להתיר את העדות ואת הצגת המסמכים המבוקשים. משכך היה, פנתה אפריקה ישראל לאפיק אחר, וביום 9.7.2019 הגיש סמרה בקשה לעיון בתיק בית המשפט בעניינה של מגדל, בהתאם לסעיף 4 לתקנות בתי המשפט ובתי הדין לעבודה (עיון בתיקים), התשס"ג-2003 (להלן: תקנות העיון), המסדיר את זכות העיון של מי שאינו בעל דין. הבקשה התייחסה לעיון הן בפסק הדין, הן ביתר המסמכים המצויים בתיק. סמרה טען בבקשתו, כי העיון בתיק נחוץ לו על מנת לבחון את התנהלותו של פקיד השומה, לוודא כי הוראות הדין נאכפו באופן שוויוני כלפי אפריקה ישראל וכלפי מגדל, וכי אין מדובר באכיפה סלקטיבית.

3. בהחלטתו מיום 23.9.2019, דחה בית המשפט המחוזי את בקשת העיון. בית המשפט קבע, כי הבקשה היא ניסיון לעקוף את ההחלטה שניתנה ביום 30.5.2019, שלפיה לא הותר לאפריקה ישראל להעיד את נציג מגדל לצורך הצגת מסמכי ההליך. משניתנה אותה החלטה, ואפריקה ישראל לא השיגה עליה, אין מקום להידרש לטענותיה בגדרי הליך אחר. הודגש, כי אמנם מבחינה פרוצדורלית, הבקשה להעיד את נציג מגדל שונה מהבקשה לעיון שהוגשה על-פי תקנות העיון, אולם הצדדים זהים, והשאלה העומדת להכרעה דומה. בית המשפט דחה גם את טענתו של סמרה, כי בקשת העיון נבדלת מהבקשה להעיד את נציג מגדל, בכך שבקשת העיון התייחסה גם לפסק הדין, ולא רק למסמכי ההליך. לעניין זה נקבע, כי אפריקה ישראל לא יכולה להיבנות ממחדלה בבקשה להעיד את נציג מגדל, שבגדרה לא ביקשה כי העד יציג את פסק הדין. עוד קבע בית המשפט, כי טענתה של אפריקה ישראל ביחס לחשש לאכיפה סלקטיבית היא בבחינת השערה. בנסיבות אלו, באיזון האינטרסים יש להעדיף את האינטרס של מגדל "בשמירה על פרטיותה וחיסיון סודותיה העסקיים (גם אם חלקם ידועים למבקשת) וזכותה שלא להיות מעורבת בהליך משפטי לא לה". בית המשפט הוסיף, כי שלילת אפשרות העיון לא תפגע בזכותה של אפריקה ישראל להליך הוגן, שכן במסגרת ערעורה – המצוי בשלב הוכחות מתקדם – נטענו מספר "טענות כבדות משקל המצריכות הכרעה", בעוד "טענת האכיפה

הסלקטיבית הופרחה לחלל הטיעונים בכל הכבוד, בלא ראשית ראיה". משכך, לא ברור אם יהיה בעיון כדי לסייע לאפריקה ישראל, והדבר יביא לסרבול בבירור הערעור שהגישה.

4. על החלטה זו הגיש סמרה את בקשת רשות הערעור שלפני. הבקשה הוגשה כבקשת רשות ערעור, ובהקשר זה ציין סמרה, כי שאלת ההליך הנכון להשגה על החלטה בבקשה לעיון – בקשת רשות ערעור או ערעור בזכות – נותרה בפסיקה בצריך עיון. כך או אחרת, טען סמרה, "גם בפסקי דין בהם הובעה הדעה כי מדובר בערעור ברשות, הביע בית משפט נכבד זה עמדתו, כי יש להקל יחסית עם מבקש רשות הערעור במקרים אלו", שכן מדובר בהחלטה סופית, המסיימת את הדיון בנוגע לבקשת העיון.

הבקשה ממוקדת בשאלת אי-התרת העיון בפסק הדין, אשר לשיטת סמרה דרוש לו לשם הכנת חקירה נגדית של עד מטעם פקיד השומה, במסגרת ערעור המס של אפריקה ישראל. לטענת סמרה, בית המשפט המחוזי לא נתן משקל מספיק לעקרון הפומביות, וסטה מההלכה הפסוקה שעניינה בנטל הקל המוטל על מבקשי עיון בפסקי דין, אשר תוקפה יפה גם לפסקי דין בערעורי מס. עוד טוען סמרה, כי בית המשפט נתפס לכלל טעות, שעה שלא הבחין בין הבקשה לעיון בפסק הדין, לבין הבקשה לעיון ביתר המסמכים. סמרה הדגיש, כי ההחלטה מיום 30.5.2019, שלפיה לא הותרה עדותו של נציג מגדל, מקורה בהתנגדות של מגדל להסרת החיסיון החל על מסמכי ההליך מכוח הוראות פקודת מס הכנסה. חיסיון זה אינו חל על פסק הדין, ולפיכך ההחלטה הנ"ל אינה רלבנטית לגביו, ובקשת העיון אינה 'ניסיון לעקוף' את אותה החלטה, כפי שקבע בית המשפט המחוזי. עוד נטען בהקשר זה, כי לא היה טעם בהגשת בקשת רשות ערעור על ההחלטה מיום 30.5.2019, שכן החלטה זו התייחסה, כאמור, לשאלת החיסיון, ואינה רלבנטית לשאלת העיון בפסק הדין. סמרה הבהיר, כי לצורך עיון בפסק הדין לא נדרשה עדות מטעם נציג של מגדל, ועל כן העדר ההתייחסות לפסק הדין במסגרת הבקשה להעיד את נציג מגדל, אינו מחדל שאותו ניסתה אפריקה ישראל לתקן בדיעבד, אלא הבחנה מוצדקת בין הדרישות השונות. אשר לטענת האכיפה הסלקטיבית טוען סמרה, כי התנגדותו של פקיד השומה לחשיפת השומה שערך, והסכם הפשרה, מעוררת חשד להחלת הסדרי מס שונים בין המקרים.

5. בתשובה מטעם פקיד השומה נטען, כי הבקשה אינה מגלה עילה למתן רשות ערעור, ועל כן דינה להידחות. צוין, כי אמנם על-פי הפסיקה, בית המשפט ינקוט גישה ליברלית ביחס למתן רשות ערעור על החלטות הנוגעות לעיון בתיקי בית משפט, אולם אין מקום ליתן רשות ערעור "כאשר מדובר בבקשות אשר הן חסרות כל תוחלת או אשר במסגרתן מבקש העיון אינו מעלה כל טעם ישום – ולו בסיסי ומינימלי – לעיון". בהקשר זה

נטען, כי הטעם היחיד שהציג סמרה למתן היתר לעיון בהסכם הפשרה, הוא חששו מפני אכיפה סלקטיבית שנקט פקיד השומה כלפי אפריקה ישראל. בית המשפט המחוזי התייחס באופן מפורש לטענה זו, וקבע כי לא הועלתה בנימוקי ערעור המס של אפריקה ישראל, מה גם שנטענה בעלמא, מבלי שצורפו ראיות התומכות בה. לפיכך נטען, כי בקשת העיון אינה אלא 'מסע דיג', שנועד לעקוף את ההחלטה שלא לאפשר עדות מטעם נציג מגדל בערעור של אפריקה ישראל. לגופו של עניין טען פקיד השומה, כי אין מקום להתיר עיון בפסק הדין ובהסכם הפשרה, נוכח הוראת סעיף 154(ג) לפקודת מס הכנסה, והפסיקה שיישמה הוראה זו.

6. בתשובתה הצטרפה מגדל לעמדתו של פקיד השומה, לפיה אין לסמרה זכות קנויה להגשת ערעור, ובקשתו אינה עומדת בתנאים למתן רשות ערעור. אשר לבקשת סמרה לעיון בהסכם הפשרה, הדגישה מגדל כי במסגרת בקשתה של אפריקה ישראל להעיד נציג מטעם מגדל במסגרת ההליך בעניינה, צוין בפירוש כי הבקשה מכוונת "לעובדות שאינן קשורות להסכם הפשרה (אם קיים בין מגדל למשיב)", ובכך הבהירה כי אינה חפצה לעיין בהסכם הפשרה. משכך, ומשלא השיגה אפריקה ישראל על ההחלטה שלא להתיר את עדות נציג מגדל, אין ליתן רשות ערעור בעניין זה. לגופם של דברים, תיארה מגדל בהרחבה את המסגרת הנורמטיבית לבחינת בקשות שהוגשו על-פי תקנות העיון. מגדל ציינה, כי הבקשה מעוררת אמנם שאלה משפטית עקרונית, שטרם הוכרעה במפורש בפסיקה – מהן אמות המידה לפרסומם של הסכמי פשרה שקיבלו תוקף של פסק דין (בערעורי מס, ובכלל); אולם נוכח הנסיבות הספציפיות הנלוות לבקשה, אין צורך להכריע בשאלה העקרונית. מכל מקום, טענה מגדל, כי אין להתיר עיון בפסק דין אשר נתן תוקף להסכם פשרה שנוסח על-ידי הצדדים, וזאת נוכח הבדלי מאפיינים בין פסק דין שכזה, לבין פסק דין 'רגיל'. עוד טענה מגדל, כי בנסיבות העניין דנן, זכותה לפרטיות ושמירה על סודותיה העסקיים, גוברים על האינטרס של סמרה בעיון בפסק הדין.

דיון והכרעה

7. הבקשה שלפני מעוררת שלוש שאלות עיקריות: האחת, מהו הליך ההשגה הנכון על החלטה לדחות או לקבל בקשה לעיון בתיק בית משפט, מכוח תקנות העיון – בקשה לרשות ערעור, או שמא ערעור בזכות. ככל שהשגה על החלטה שכזו טעונה רשות, מתעוררת שאלה שנייה – מהן אמות המידה שלפיהן תינתן רשות ערעור, והאם הבקשה דנא עומדת באמות מידה אלו. ההכרעה ביחס לשתי השאלות הראשונות תקבע אם יש צורך להכריע בשאלה השלישית – האם יש להתיר עיון בפסק דין שניתן בערעור מס, אשר נתן תוקף להסדר פשרה.

אקדים ואומר כי לגישתי, השגה על החלטה בבקשה לעיון בתיק בית משפט טעונה רשות ערעור. הבקשה שלפני אינה מצדיקה מתן רשות ערעור, ודינה להידחות. כך בתמצית, ועתה בהרחבה.

8. השאלה הראשונה, מהו אופן ההשגה המתאים, נותרה בעבר בצריך עיון. כך גם עשיתי אני ברע"א 7306/16 פלונית נ' פלונית (24.1.2017) (להלן: עניין פלונית), שם נדונה בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי, בגדרה הותר לצד שלישי לעיין בכתבי טענות, באופן חלקי. בעניין פלונית, ובמקרים אחרים שבהם נדונו שאלות דומות, השתמש בית המשפט בסמכותו המעוגנת בתקנה 410 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 (להלן: תקנות סדר הדין האזרחי), נתן רשות ערעור, ודן בבקשות כבערעור (ראו למשל: רע"א 943/15 קליין נ' בנק דיסקונט לישראל (23.6.2015); רע"א 1026/14 רובין נ' מדינת ישראל (16.3.2014); רע"א 5349/13 דומיקאר בע"מ נ' שלמה תחבורה (2007) בע"מ (29.8.2013); רע"א 5097/08 כהן נ' מתב-מערכות תקשורת בכבלים בע"מ (26.1.2010)). משניתנה הרשות לערער, ממילא לא התעורר צורך להכריע באשר לאופן ההשגה. בנדון דידן, כפי שיפורט בהמשך הדברים, סבורני כי מצב הדברים שונה, ועל כן מתחייבת הכרעה.

9. החלטה בבקשה לעיון בתיק בית משפט, לרבות פסק דין חסוי, היא מקרה פרטי של קטגוריה רחבה יותר – החלטות 'אחרות' שניתנו לאחר מתן פסק דין. בכל הנוגע להליך ההשגה על החלטות מעין אלו, מסווגות ההחלטות על סמך ההבחנה אם הן נוגעות לנושא המחלוקת שהוכרעה בפסק הדין, שאז יש לגביהן זכות ערעור, או שמא טפלות להליך העיקרי, שאז תידרש רשות על מנת לערער עליהן (ראו לעניין זה: חמי בן-נון וטל חבקין הערעור האזרחי 106 (מהדורה שלישית, 2012)). ישומה של הבחנה זו על החלטות המכריעות בבקשה לעיון בתיק בית משפט, מוליך למסקנה כי השגה על החלטות מעין אלו טעונה רשות ערעור. החלטה בבקשה לעיון בתיק בית משפט, הריהי טפלה להליך העיקרי (עניין פלונית, פסקה 9), וזאת על אף שהיא מסיימת את ההתדיינות ביחס למבקש העיון. לפיכך, בעל דין המבקש להשיג על החלטה שעניינה עיון בתיק בית משפט, נדרש לעבור משוכה מקדמית, ולהסביר מדוע מוצדק 'בירור ערעורי' בעניינו. זו אינה משוכה טכנית בלבד, נודעת לה חשיבות מהותית: "הליך בקשת רשות הערעור נועד להותיר בידי בית המשפט שיקול דעת אם ליתן רשות ערעור ולקיים בירור 'ערעורי' ביחס לטענות שהועלו. בכך, מתאפשרת יכולת סינון מסוימת לגבי בקשות מהסוג דנא, שמקורה ברצון למנוע ריבוי התדיינויות ואת הטרדת בעלי הדין ובית המשפט, שהרי אחרת אין משמעות לעובדה כי מדובר בבקשת רשות ערעור [ההדגשה במקור – נ' ס']" (רע"א 4036/14 מסעודין נ' מנהל הרשות הממשלתית למים ולביוב, פסקה 15 (29.12.2014); להלן: עניין מסעודין).

10. על רקע המסקנה שלעיל, פנינו לשאלה השנייה – מהן אמות המידה לבחינת בקשות לרשות ערעור על החלטות כגון דא? התבחינים שלפיהם תינתן רשות ערעור עשויים להשתנות בהתאם למאפייני ההחלטה שעליה מבקשים לערער. כך למשל, כאשר עסקינן בהחלטות ביניים שניתנו על-ידי הערכאה הדיונית, עובר למתן פסק הדין, תידרש ערכאת הערעור לאמות המידה הקבועות בסעיפים 41(ב) ו-52(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, שעיקרן הצורך בהכרעה מיידית בסוגיה הנדונה. לעומת זאת, רשות ערעור ב'גלגול שלישי' על פסק דין, תינתן במצבים חריגים שבהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים, או על מנת למנוע עיוות דין, וזאת בהתאם להוראות תקנה 407א לתקנות סדר הדין האזרחי. בכל הנוגע למתן רשות ערעור על 'החלטה אחרת' שניתנה לאחר פסק דין – התמונה שונה; התבחינים הנהוגים ביחס לבקשות רשות ערעור על החלטות ביניים ב'גלגול שני', ועל פסקי דין ב'גלגול שלישי' – אינם מתאימים, אלא דרושים תבחינים ליברליים יותר. הטעם העיקרי לכך הוא, כי משניתן פסק דין, לא תינתן למבקשים הזדמנות נוספת להשיג על ההחלטה בעניינם, להבדיל מהחלטה אחרת שניתנה כהחלטת ביניים. יתרה מכך, מדובר בהחלטות שמבקשי רשות הערעור משיגים עליהן לראשונה, להבדיל מבקשת רשות ערעור ב'גלגול שלישי' (ראו בהרחבה בעניין מסעודין, פסקאות 14-19). ודוק: אין משמעה של גישה ליברלית זו, כי רשות ערעור תינתן כלאחר יד, אלא כי אמות המידה למתן רשות ערעור – תפורות למאפייניה של ההחלטה. שיקול מרכזי בהקשר זה, הוא אם מבקש העיון "מעלה טענה לפיה יש בהחלטה משום פגיעה של ממש בזכויותיו" (עניין פלונית, פסקה 9), שאז תיטח הכף לעבר מתן רשות ערעור. עוד יעלו על שולחן הדיונים שיקולי יעילות, ובכללם מידת הסרבול שייגרם אם תינתן רשות ויתבררו הטענות בדרך של ערעור, אל מול הצורך בקביעת תקדים בנושא מסוים, אשר יחסוך זמן דיוני בהליכים אחרים (עניין מסעודין, פסקה 21). מעבר לכל אלו, יבחן בית המשפט את סיכויי הערעור להתקבל, ככל שתינתן רשות לערער; זהו "שיקול-על" שיש להתחשב בו, אשר חולש על מכלול השיקולים ומשליך על עוצמתם בנסיבות העניין" (שם). רשימת שיקולים זו איננה ממצה, אולם יש בה כדי להתוות 'גבולות גזרה'.

11. מהן אמות המידה שעל-פיהן יש לברר בקשות רשות לערער על החלטות שעניינן עיון בתיק בית משפט? החלטות אלו, כידוע, אפשר שיינתנו לפני מתן פסק הדין או לאחריו. האם יש להחיל אפוא את אמות המידה הקבועות בסעיפים 41(ב) ו-52(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, או שמא את אמות המידה המקובלות ביחס לבקשות רשות ערעור על 'החלטה אחרת' שניתנה לאחר פסק דין? דומני כי אופיין של ההחלטות שעניינן עיון בתיק בית משפט, שלעולם יהיו טפלות להליך העיקרי, מצדיק לבררן על-פי התבחינים הנהוגים ביחס להחלטות הניתנות לאחר פסק דין. כך מתבקש

גם מעצם העובדה שמבקשי העיון בתיק אינם בעלי הדין, ומטבע הדברים אינם יכולים לערער על פסק הדין, לכשיינתן.

12. ישומם של תבחינים אלו בנדון דידן, הביאני לכלל מסקנה כי בקשתו של סמרה אינה מצדיקה ליתן רשות ערעור. בנסיבות העניין, כפי שציין בית המשפט המחוזי, נדמית בקשת העיון כניסיון לעקוף את החלטת בית המשפט המחוזי מיום 30.5.2019, בנוגע לאי-התרת עדותו של נציג מגדל במסגרת ערעור המס של אפריקה ישראל. הצדדים – אותם צדדים; הסוגיה שבמחלוקת – דומה; והמותב – אותו מותב, אשר לפניו נפרשה התמונה במלואה. יתרה מזאת, על פני הדברים, אין בדחיית בקשת העיון משום 'פגיעה של ממש' בזכויותיו של סמרה. העיון בהסכם הפשרה, לטענתו של סמרה, דרוש לו על מנת לשכך את חששו מפני אכיפה סלקטיבית של פקיד השומה. אולם כפי שקבע בית המשפט המחוזי, טענה זו נטענה בעלמא, בלא ראשית ראיה המבססת חשש זה. בנסיבות אלו, יש לבכר את זכותה של מגדל לפרטיות ושמירה על סודותיה העסקיים, כמו גם את האינטרס שלה שלא להיגרר לסכסוך לא לה, על פני האינטרס של סמרה בביסוס טענתו לאכיפה סלקטיבית.

13. גם בחינת סיכויי הערעור להתקבל, אינה מטה את הכף לטובת מתן רשות ערעור. הוראת סעיף 154(ג) לפקודת מס הכנסה קובעת ברירת מחדל, לפיה הליך ערעור מס יתקיים בדלתיים סגורות, תוך שמירת שיקול דעת לבית המשפט המחוזי להורות אחרת. יחד עם זאת, עצם ניהולו של הליך ערעור מס בדלתיים סגורות, אינו גורר מיניה וביה גם איסור פרסום על פסק הדין שניתן בתום ההליך. על מנת לצמצם את הפגיעה בעקרון פומביות הדיון, נקבע שבית משפט לא יצווה "על איסור פרסום של פסק-דין אלא אם שוכנע כי התכלית שלשמה נסגרו הדלתיים נותרה בעינה" (ע"א 2800/97 ליפסון נ' גהל, נג(3) 714, 720 (1999)). בהקשר זה נקבע בפסיקה, כי "הכלל הוא שיש לפרסם את פסקי הדין לרבות שמוותיהם של בעלי הדין, גם כאשר ההליך בערכאה הדיונית התנהל בדלתיים סגורות" (רע"א 382/16 יהל נ' פקיד שומה תל אביב 4, פסקה 11 (13.7.2016)). הבקשה שלפנינו מעוררת שאלה שטרם הוכרעה במפורש בפסיקה – השאלה השלישית שהוצגה לעיל – מה יהא הדין ביחס להסכמי פשרה אשר נחתמו במסגרת הליך של ערעור מס, וקיבלו תוקף של פסק דין? על פני הדברים, ומבלי לטעת מסמרות, כאשר בהסכמי פשרה עסקינן, ההיגיון אינו זהה למצבים שבהם מדובר בפסקי דין 'רגילים', שניתנו במסגרת דיון והכרעה במחלוקת שעל הפרק. במצבים מעין אלו – מתן תוקף של פסק דין להסכם פשרה – התכלית שלשמה הדלתיים נסגרו נותרה לכאורה בעינה. על כל פנים, אין זה המקום להכריע בשאלה נכבדה זו. גם בהנחה שניתן עקרונית להורות על פרסום פסק דין אשר נותן תוקף להסכם פשרה, הרי שאין הצדקה לעשות כן בנסיבות העניין דנן. החלטת בית המשפט המחוזי שלא להתיר עיון בפסק הדין נטועה בעובדות המקרה הפרטני,

ונסמכת על קביעות עובדתיות, בכללן הקביעה כי הטענה לאכיפה סלקטיבית לא נטענה בנימוקי ערעור המס של אפריקה ישראל, וכי טענה זו נטענה בלא בסיס ראיתי. ערכאת הערעור לא תתערב בהחלטות כגון דא, אלא במצבים חריגים (ראו, בין רבים: ע"א 558/96 שיכון עובדים בע"מ נ' רוזנטל, נב(4) 563, 568 (1998)). משכך, סיכויי הערעור להתקבל כמה שנוגע לזכותו של סמרה לעיין בהסכם הפרשה (אם תינתן רשות) – אינם מן המשופרים.

14. אשר על כן, אציע לחברי לדחות את בקשת הרשות לערער.

המבקש ישא בהוצאותיהם של המשיבים בסך כולל של 10,000 ₪; מחציתם למשיבה 1, מחציתם למשיב 2.

ש ו פ ט

השופט י' עמית:

אני מסכים.

ככלל, יש להבחין בין הליכי גילוי ועיון בערעורי מס, לבין עיון בתיק בית המשפט מכוח תקנות בתי המשפט ובתי הדין לעבודה (עיון בתיקים), התשס"ג-2003 (להלן: תקנות העיון).

לעיתים, מה שלא ניתן לקבל במסלול אחד ניתן לקבל במסלול השני ולהיפך. אלא שבמקרה דנן, וכפי שציין חברי השופט נ' סולברג, נראה כי גם במסלול של תקנות העיון – אין מקום להיעתר לבקשה.

ש ו פ ט

השופטת י' וילנר:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

לפיכך הוחלט כאמור בחוות הדעת של השופט נעם סולברג.

ניתנה היום, ט"ז בטבת התש"פ (13.1.2020).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט